

De Christelijke Mythe

www.doctrine.org (Engelstalig)

Voorwoord van de vertaler:

--Om te onthouden: Weet wel dat wij ons bevinden in “*de laatste dagen*” (2 Tim. 3:1) van “*de bedeling der genade Gods*” (Efeze 3:2) waarin “*het evangelie der genade Gods*” (Hand. 20:24) wordt verkondigd. (1 Kor.15:3-4) Aan het einde van de “*laatste dagen*” vindt de “Opname” plaats. (1 Thess. 4:13-18 en 1 Kor.15:51-54). Wij weten niet wanneer de “*laatste dagen*” zullen eindigen!

Opmerking: De door de apostel Paulus genoemde “*laatste dagen*” zijn NIET de laatste dagen die Petrus noemt in Handelingen 2:17.

--In dit artikel wordt gesproken over de brieven van de apostel Paulus; dat zijn de brieven Romeinen tot en met Filemon. Ter verduidelijking: In de periode van het boek Handelingen heeft Paulus de volgende 6 brieven geschreven:

“Galaten”-- “1 Thessalonicenzen” – “2 Thessalonicenzen” – “1 Korinthe” – “2 Korinthe” en de brief aan de “Romeinen”.

In de periode **na** het boek Handelingen heeft Paulus de volgende 7 brieven geschreven:

“Filemon” – “Kolossenzen” – Filippenzen” – “Efeze” – “Titus” – “1 Timotheüs” – “2 Timotheüs”.

Over de aangegeven volgorde van de brieven wordt verschillend gedacht.

Einde citaat

Inleiding tot het artikel de “Christelijke Mythe”.

Als ik verwijs naar de Christelijke Mythe, bedoel ik de fabel die men hoort in de kerk of leest in theologische werken. De mythe kan tot op zekere hoogte verschillen, maar is over het algemeen redelijk uniform. Het doel van deze studie is om de mythe te onderzoeken en te bepalen wat Bijbels klopt en wat slechts traditie is. **(1 zie blz. 6)**

De Mythe

Wat is een mythe? Een mythe is een verhaal dat veel mensen kennen, maar dat niet werkelijk, of exact, zo is gebeurd.

Het Christendom begon met de verschijning van Johannes de Doper die de komst van Jezus Christus de Verlosser aankondigde. (2 zie blz. 6) Na de aankondiging van Johannes verrichtte Jezus wonderen en koos hij twaalf discipelen die het evangelie aan iedereen predikten, hen doopten en bekeerlingen aan de kerk toevoegden. Jezus wees Petrus aan als hoofd van de discipelen en de kerk. De Joodse leiders verwierpen de beweringen van Jezus en spanden samen met de

Romeinen om hem te kruisigen. Na zijn kruisiging stond Jezus op uit de dood en gebood zijn discipelen om het evangelie over de hele wereld te verspreiden. Na de hemelvaart van Jezus predikten de discipelen het evangelie van Jezus 'dood en opstanding aan Joden en Heidenen. Eén van de belangrijkste tegenstanders van de discipelen was een rabbijn die Saul heette. In een dramatische confrontatie redde God Saul, die Paulus werd. Paulus voegde zich bij Petrus en de andere apostelen (de Twaalf) en predikte hetzelfde evangelie als zij, doopten en verrichtten wonderen.

Einde van de mythe

Bovenstaande leerstelling is om één simpele reden een mythe: de Schrift ondersteunt haar niet. Hoewel het zeker elementen van waarheid bevat, is de algehele boodschap onjuist en heeft het tot grote verwarring geleid.

Analyse van de mythe

Eerste gedeelte uit de mythe:

“Het Christendom begon met de verschijning van Johannes de Doper, die de komst van Jezus Christus de Verlosser aankondigde”.

Het eerste bezwaar is technisch. Wat wij 'Christendom' noemen, begon pas na de bekering van Paulus. Uit Handelingen 11:26 leren we dat het in Antiochië was, en niet in Jeruzalem, dat discipelen voor het eerst Christenen werden genoemd. Degenen die geloofden dat Jezus de beloofde Messias was, waren volgelingen van “de weg” of “deze weg” (Handelingen 9:2; 22:4). Ze stonden niet bekend als "Christenen". Johannes de Doper was geen “Christen” maar een Joodse profeet (Lukas 7:28). Hij handelde onder de Mozaïsche Wet en geloofde dat Jezus de Messias was. Johannes zou de rol van Elia (Maleachi 4:5-6) hebben vervuld als de Joden hem en zijn boodschap hadden aanvaard (Mattheüs 11:14, 17:10-12; Markus 11:9-13; Lukas 1:17). Daarom verkondigde Johannes het "Christendom" niet. Hij verkondigde een boodschap van berouw aan de Joden in het licht van de nabijheid van het lang geprofeteerde koninkrijk (Mattheüs 3:1-12).

Johannes begreep dat Jezus de Messias was die zou dopen met de Heilige Geest (in tegenstelling tot zichzelf, die met water doopte) en met vuur (Mattheüs 3:11). De uitspraak van Johannes over de vuurdoop gaf aan dat hij de profetieën van de Messias in Zijn rol als rechter begreep (Mattheüs 3:12 cf. Maleachi 4:1; Mattheüs 13:24-30). Maar zelfs een zo groot man als Johannes toonde dat hij twijfels had over Jezus als de Messias (Mattheüs 11:2-3). In antwoord op de vragen van Johannes verzekerde Jezus hem dat Hij inderdaad de voorzegde Messias was (Mattheüs 11:4-6).

Johannes verklaarde dat Jezus het Lam van God was dat de zonde van de wereld zou wegnemen (Johannes 1:29). Wat Johannes onder deze verklaring verstond, is onduidelijk; de Schrift geeft niet dat niet aan. We kunnen concluderen dat hij niet wist dat Jezus zou sterven voor de zonden van de wereld en uit de dood zou worden opgewekt. Zelfs de twaalf apostelen begrepen dit niet (Lukas 18:31-34).

Pas na de opstanding van Jezus begrepen Petrus en Johannes dat Jezus uit de dood zou opstaan (Johannes 20:8-9). Bovendien predikten ze Jezus 'dood en opstanding niet als hun evangelie - zelfs niet na Zijn opstanding (vgl. Handelingen 2:22-38, 3:12-26). Ze bleven berouw, en het koninkrijk van God, prediken aan Israël.

Tweede gedeelte uit de mythe:

“Na de aankondiging van Johannes verrichtte Jezus wonderen en koos hij twaalf discipelen die het evangelie aan iedereen predikten, hen doopten en bekeerlingen aan de kerk toevoegden”.

Jezus koos twaalf discipelen (Mattheüs 4:18-22, 10:1-4; Markus 3:16-19; Lukas 6:13-16) die het evangelie predikten. Hun evangelie was het “evangelie van het koninkrijk” (Mattheüs 4:23, 9:35, 24:14; Markus 1:14). Hun evangelie was in tegenstelling tot Paulus, die het “evangelie der genade Gods” predikte (Handelingen 20:24). De Twaalf wisten niets van het evangelie van Paulus, namelijk dat Christus stierf voor onze zonden en opstond uit de dood (1 Korintiërs 15:1-4).

De mythe is dat Jezus en de Twaalf tot iedereen predikten: Jood en Heiden. De Schrift geeft iets anders aan. Jezus gebod zijn discipelen om niet tot Heidenen te prediken (Mattheüs 10:5-6). Jezus zelf bediende geen Heidenen op twee uitzonderingen na: de Kanaänitische vrouw (Mattheüs 15:21-28) en de Romeinse hoofdman (Mattheüs 8:5-13; Lukas 7:1-10). Zijn missie en bediening was Joods (Romeinen 15:8-9). De Twaalf hadden nooit een bediening voor de Heidenen - zelfs niet na de opstanding van Jezus. Dit is misschien schokkend, maar het is waar. Nergens in de Bijbel kan men vinden dat de Twaalf een evangelisatiebediening voor de Heidenen hadden.

Derde gedeelte uit de mythe:

“Jezus wees Petrus aan als hoofd van de discipelen en de kerk. De Joodse leiders verwierpen de beweringen van Jezus en spanden samen met de Romeinen om hem te kruisigen. Na zijn kruisiging stond Jezus op uit de dood en gebod zijn discipelen om het evangelie over de hele wereld te verspreiden. Na de hemelvaart van Jezus predikten de discipelen het evangelie van Jezus 'dood en opstanding aan Joden en Heidenen”.

Dit deel van de mythe is grotendeels waar. Jezus wees Petrus aan als hoofd van de discipelen en de kerk (Mattheüs 16:18-19) naar aanleiding van Petrus' verklaring waarin hij Jezus identificeerde als de Messias (Mattheüs 16:16-17). Maar wat bedoelde Jezus met "kerk"? Jezus wees Petrus aan als de leider van de Joodse kerk of gemeente. Deze kerk was niet de kerk van het lichaam van Christus (Efeziërs 1:22-23; Kolossenzen 1:24). De kerk, het lichaam van Christus, begon met Paulus (1 Korintiërs 3:10-11; 1 Timotheüs 1:15-16) nadat de opgevaren Heer aan Paulus, en niet aan Petrus, het "lichaam van Christus" had geopenbaard. Pas nadat de Heer was opgevaren, openbaarde Hij dat Jood en Heiden gelijk waren in Hem. Alleen Paulus leerde dat de kerk het lichaam van Christus was. Petrus had geen idee van gelijkheid tussen Jood en Heiden en noemde nooit het lichaam van Christus. Petrus richtte zich alleen tot Joden (Handelingen 2-3) en predikte wat hij had geleerd tijdens zijn drie jaar bij de Heer

in Zijn aardse bediening. Petrus 'bediening was consistent met wat hij van de Heer had geleerd over het niet naar Heidenen gaan en dat de Jood de eerste prioriteit had (vgl. Handelingen 1:8; Romeinen 1:16-17).

Na zijn opstanding beval Jezus zijn discipelen om het evangelie van het koninkrijk onder alle naties te verspreiden (Mattheüs 28:18-20; Markus 16:15-18; Lukas 24:45-49; Johannes 20:21-23) . **(3 zie blz. 7)** Het was hetzelfde evangelie, “het evangelie van het koninkrijk”, dat hadden Johannes de Doper, Jezus en de Twaalf tijdens Jezus' aardse bediening gepredikt. Dit evangelie onderscheidde zich van het “evangelie der genade Gods” van Paulus (Handelingen 20:24). Paulus predikte het kruis: de gekruisigde Christus. Paulus 'evangelie was dat Christus stierf voor onze zonden en opstond uit de dood (1 Korintiërs 15:1-4). Voor Paulus was de prediking van het kruis goed nieuws. Het kruis was geen goed nieuws, zoals Petrus in zijn boodschappen verkondigde. Voor Petrus vertegenwoordigde het kruis een schandelijke daad waarvan Israël zich moest bekeren (Handelingen 2:23, 36-38, 3:13-26).

Aangezien de Bijbel leert dat de Twaalf nooit een bediening onder de Heidenen hebben gehad, predikten ze het evangelie NIET aan de hele wereld. **(4 zie blz. 7)** Waarom niet? Had de Heer het hun niet geboden dat te doen? In Gods geopenbaarde profetische programma moest Israël zich bekeren en hun Messias aanvaarden om het evangelie naar de naties te laten gaan. Jezus had de Twaalf geboden om het evangelie in een specifieke geografische volgorde te verkondigen: Jeruzalem, Judea en Samaria, en de uiterste delen van de aarde (Handelingen 1:8). De twaalf apostelen begrepen dit gebod. Ze begrepen het zo goed dat ze zelfs onder intense vervolging weigerden Jeruzalem te verlaten (Handelingen 8:1). Petrus had verklaard dat de hele natie (“het hele huis van Israël” en “ieder van jullie”) zich moest bekeren (Handelingen 2:36, 38). Totdat dit gebeurde, hadden ze besloten in Jeruzalem te blijven. Zelfs na de ontmoeting van Petrus met de Heiden Cornelius in Handelingen 10, waar ging hij daarna heen? Tot meer Heidenen? Nee, hij keerde terug naar Jeruzalem om de Joden te dienen.

Ten slotte leren we uit de Schrift (Bijbel) dat de Twaalf geen idee hadden van de genade die Paulus onderwees. De Twaalf bleven lang na Pinksteren onder de Mozaïsche Wet opereren. Petrus, nadat hij het visioen had ontvangen om naar het huis van Cornelius te gaan (8-10 jaar na Pinksteren), handelde nog steeds onder de Wet (Handelingen 10:28). Op het Concilie van Jeruzalem (circa 51 n.Chr.) Volgden de Twaalf nog steeds de Wet. Als zodanig geloofden ze dat niet-Joodse gelovigen de Wet moesten houden. Tenzij ze dat deden, leerden ze dat ze niet gered waren (Handelingen 15:1, 5). Paulus argumenteerde, heftig, anders. De Raad heeft de kwestie van het houden van de Wet officieel opgelost met Petrus 'opmerkelijke verklaring ter verdediging van Paulus (Handelingen 15:7-11). Maar onthoud hoeveel jaren er waren verstreken. Als Paulus rond 34 n.Chr. werd gered en het concilie in 51 n.Chr., dan waren er 17 jaren verstreken. Paulus is misschien in 37 n.Chr. Gered, maar het punt is dat ergens tussen de 14 en 17 jaar was verstreken. Dat is een lange tijd. Gedurende al die tijd had Paulus Heidenen gediend en nooit onderwezen dat zij onderworpen waren aan de Mozaïsche Wet (Romeinen 6:14). Zelfs na het concilie bleven Jakobus en degenen in de Jeruzalemkerk volhouden dat de Mozaïsche Wet geldig was (Handelingen 21:19-20).

Vierde gedeelte uit de mythe:

“Eén van de belangrijkste tegenstanders van de discipelen was een rabbijn die Saul heette. In een dramatische confrontatie redde God Saul, die Paulus werd. Paulus voegde zich bij Petrus en de andere

apostelen (de Twaalf) en predikte hetzelfde evangelie als zij, doopte en verrichtte wonderen”.

Het eerste deel van het bovenstaande komt overeen met de Schrift. Saul, een ambitieuze rabbijn, leidde de vervolging van het Sanhedrin tegen de Joodse kerk met een enorme ijver. Hij verliet Jeruzalem om naar Damascus te gaan om zijn bereik uit te breiden door degenen te arresteren die geloofden dat Jezus de Messias was. Toen hij Damascus naderde, openbaarde de opgestane Heer zich aan hem. De rest is geschiedenis. Saul, die razende stier, de vijand van Christus, werd Paulus, de apostel van de Heidenen (Handelingen 9:1-22; 22:1-21, 26:1-23).

De meest logische actie die Paulus na zijn bekering had ondernomen, zou zijn geweest om de Twaalf te zoeken en met hen samen te werken. Dat was precies wat er NIET gebeurde. In plaats van naar Jeruzalem te gaan, ging Paulus naar Arabië en keerde later terug naar Damascus. Pas nadat drie jaar waren verstreken, ging hij naar Jeruzalem. Terwijl hij in Jeruzalem was, zag hij alleen Petrus en Jakobus (de halfbroer van de Heer). Zijn verblijf was van korte duur: 15 dagen (Galaten 1:16-19). In plaats van samen te werken met de Twaalf, hield God Paulus van hen gescheiden. Hij zei tegen Paulus dat hij Jeruzalem moest verlaten omdat de Joden niet naar hem wilden luisteren (Handelingen 22:17-21).

Laten we, voordat we ingaan op de kwestie van Paulus 'scheiding van de Twaalf, Paulus' dopen en wonderen onderzoeken. Vroeg in zijn bediening doopte Paulus net als de Twaalf. Maar toen hij aanvullende openbaring van de opgevaren Heer ontving, stopte hij met die praktijk. Zelfs in zijn vroege bediening hechtte Paulus weinig belang aan de waterdoop (1 Korintiërs 1:14-17). Voor Paulus was de prediking van het kruis alles (1 Korintiërs 1:23). In plaats van de waterdoop leerde Paulus de doop DOOR de Heilige Geest. Door deze doop worden allen die het evangelie van Paulus geloven (1 Korintiërs 15:1-4) gedoopt (geïdentificeerd) met Christus in Zijn lichaam (1 Korintiërs 12:13; Titus 3:5-7). Tegen de tijd dat Paulus de brief aan de Efeziërs schreef (ongeveer 5 jaar nadat hij de Korintiërs schreef), verklaarde hij dat er maar één doop was (Efeziërs 4:5). Als er maar één doop bestaat, is dat dan de doop DOOR de Heilige Geest of de doop met water? Het is duidelijk dat de doop DOOR de Heilige Geest de "ene doop" is die Paulus leerde.

Paulus verrichtte ook wonderen, net als de Twaalf. Deze wonderen bevestigden zijn bediening en dienden als een teken voor de Joden (1 Korintiërs 1:22). Deze wonderen waren nodig omdat Paulus altijd zijn apostelschap moest verdedigen. Tegen de tijd van Paulus 'latere bediening (na de tijdsperiode waarop “Handelingen” betrekking heeft) heeft God het aan Paulus gegeven vermogen om te genezen verwijderd (Filippenzen 2:25-27; 1 Timotheüs 5: 23; 2 Timotheüs 4:20) zoals Hij eerder had gedaan met de Twaalf (Jakobus 5:13-15).). Paulus had de Korintiërs geschreven dat zulke gaven tijdelijk waren (1 Korintiërs 13:8-13). Ze waren volledig opgehouden tegen de tijd dat Paulus zijn laatste brieven schreef (62-67 n.Chr.).

Waarom hield God Paulus gescheiden van de Twaalf? Sterker nog, waarom koos God eigenlijk voor Paulus? Was hij een nakomertje? Dit is DE centrale vraag van de Christelijke theologie en Nieuw Testamentische studies. Lukas maakte in zijn verslag in Handelingen duidelijk dat Petrus de leider was van de Joodse kerk die verkondigde dat Jezus van Nazareth de Messias was. Petrus en leden van de Joodse kerk zijn prominent aanwezig in de eerste 12 hoofdstukken van het boek Handelingen. Daarna verdwijnen ze de volgende 16 hoofdstukken. **(5 zie blz. 7)** Waarom? Waarom had God nog een apostel nodig? Hij had er twaalf die Hij had aangesteld en die met Hem zouden regeren om over Israël te heersen (Mattheüs 19:27-28).

Het antwoord zou duidelijk moeten zijn. God had een andere apostel nodig met een andere bediening en een andere boodschap in het licht van de afwijzing, door de Joden, van hun Messias en het evangelie

van het koninkrijk. Lukas' doel in Handelingen was om de val van Israël aan te tonen. Vanwege hun val, d.w.z. hun afwijzing van de Messias en het profetische koninkrijk, redde God Paulus en stelde hem aan als een nieuwe apostel om de Heidenen te bedienen. Volgens Gods profetische tijdlijn was de volgende gebeurtenis "de dag de Heeren" (Handelingen 2:16-21). Paulus legde de val van Israël uit in zijn grote verhandeling over Israël in Romeinen 9-11. Deze val, Israëls "verharding" (ook wel blindheid genoemd) was een "geheim", Romeinen 11:25), iets wat niemand wist totdat God het aan Paulus openbaarde.

Predikte Paulus hetzelfde evangelie als Petrus en de Elf? Niet volgens de Schrift. Petrus predikte het evangelie van het koninkrijk terwijl Paulus het evangelie der genade Gods predikte (Handelingen 20:24). Paulus noemde het evangelie dat hij predikte, MIJN EVANGELIE (Romeinen 2:16, 16:25; 2 Timotheüs 2:8 cf. 1 Korinthiërs 1:18). Paulus maakte zich het evangelie eigen (Galaten 1:11-12; 2:11), dat onbekend was bij de Twaalf, totdat ze het van Paulus hoorden.

Conclusie

Er is veel verwarring ontstaan door de Christelijke mythe. In plaats van de mythe leert de Schrift het volgende:

Johannes de Doper, een profeet van Israël, kondigde onder de Wet van Mozes de komst van Jezus de Messias aan. Na de aankondiging van Johannes verrichtte Jezus wonderen en koos hij twaalf discipelen die het evangelie van het koninkrijk aan alleen de Joden predikten, (op een paar uitzonderingen na) doopten, en bekeerlingen toevoegden aan de Joodse kerk. Jezus wees Petrus aan als hoofd van de discipelen en de Joodse kerk. De Joodse leiders verwierpen de beweringen van Jezus en spanden samen met de Romeinen om hem te kruisigen. Na zijn kruisiging stond Jezus op uit de dood en gebod zijn discipelen om het evangelie van het koninkrijk over de hele wereld te verspreiden, te beginnen bij Jeruzalem. Na de hemelvaart van Jezus bleven de discipelen het evangelie van het koninkrijk alleen aan Joden prediken en zich aan de Mozaïsche Wet houden. Eén van de belangrijkste tegenstanders van de discipelen was een rabbi genaamd Saulus. In een dramatische confrontatie redde God Saulus, die Paulus werd, "de apostel van de Heidenen". Paulus sloot zich niet aan bij Petrus en de andere apostelen (de Twaalf). Hij predikte het evangelie van het koninkrijk NIET. Hij predikte het evangelie der genade Gods: dat Christus stierf voor onze zonden en opstond uit de dood. Hij verklaarde dat de gelovigen niet onder de Mozaïsche Wet waren, maar onder de genade. Paulus doopte en verrichtte wonderen, maar deze activiteiten stopten toen het Woord van God zijn voltooiing naderde. Paulus verkondigde een nieuw evangelie, het evangelie der genade Gods, de prediking van het kruis.

(1)--Traditie doet het slecht in de Schrift, net als religie (Handelingen 26:5; Galaten 1:13-14; Jakobus 1:26-27). Jezus, Paulus en Petrus hadden er weinig aan. Jezus stelde traditie gelijk aan huichelarij, ijdelheid en blindheid (Mattheüs 15:1-20; Markus 7:1-23). Paulus noemde het filosofie en ijdel bedrog (Kolossenzen 2:8). Petrus noemde het een lege manier van leven of gedrag (1 Petr. 1:18). Traditie is het standpunt van de mens over God. Religie vereert uiterlijk God, maar onthult niet de toestand van het hart.

(2)--De meesten leren dat de kerk met Pinksteren begon met de komst van de Heilige Geest. Als zodanig wordt Pinksteren gevierd als "de geboortedag van de kerk". De meesten beschouwen het Christendom echter als zijnde begonnen met Johannes de Doper. Sommigen leren zelfs dat het Christendom begon met Adam! Deze leringen zijn gemakkelijk aan te tonen als vals, want ze hebben geen schriftuurlijke ondersteuning. De Kerk van het Christendom is het lichaam van Christus, samengesteld uit Joden en Heidenen die gelijk zijn "in Hem". We leren alleen van Paulus over het

lichaam van Christus. Vóór Paulus predikte niemand de gelijkheid van Joden en Heidenen in Christus. Paulus werd waarschijnlijk 5-7 jaar na Pinksteren bekeerd. Pinksteren was een Joods feest. Toen Petrus op die dag in Handelingen 2 predikte, sprak hij alleen tot de Joden. De Schrift geeft geen indicatie dat Petrus dacht dat Heidenen gelijk waren aan Joden. Integendeel, uit Handelingen 10 wordt duidelijk dat Petrus een Jood was die de Wet hield en niets met Heidenen te maken wilde hebben. Petrus en de Twaalf hadden geen kennis van het lichaam van Christus tot na Paulus 'bekering. Ze schreven in geen enkele van hun brieven over de Kerk als het lichaam van Christus. Wat we weten over de Kerk en de gelijkheid van Jood en Heiden in Christus komt alleen van Paulus. Petrus wist alleen van Gods profetische plan waarin Heidenen door Israël gezegend zouden worden. Deze zegen hing af van de aanvaarding door de natie Israël van hun Messias. Eerst in Handelingen 15:11 erkende Petrus dat de bediening en het onderwijs van Paulus totaal verschillend was en dat het de bediening van de Twaalf had verdrongen.

(3)--Dit staat algemeen bekend als 'de grote opdracht'. Bekijk de studie van de auteur over dit onderwerp om het publiek, het tijdschema en de vervulling ervan vast te stellen. Zie de website van de auteur op bladzijde 1.

(4)-- Sommigen beweren dat het evangelie al aan de wereld is gepredikt. Ze citeren Mattheüs 24:14; Mark. 13:10, 15:15; Handelingen 18 als het gebod om het evangelie te prediken en beweren dat het werd vervuld in Romeinen 10:18, 16:25-26; Kolossenzen 1:5-6, 23. Er zijn twee grote problemen met deze visie. De eerste is verwarring over de bediening van de Twaalf met de bediening van Paulus. Paulus werd aangesteld als "apostel der Heidenen" (Romeinen 11:13; 1 Timotheüs 2:7; 2 Timotheüs 1:11; Galaten 2:2). Petrus en de Twaalf werden aangesteld als apostelen van Israël. Paulus en zij kwamen overeen om hun bedieningen gescheiden te houden - Paulus ging naar de Heidenen en Petrus, enz. ging naar de Joden (Galaten 2:7-9). Het tweede probleem is dat de Twaalf het "evangelie van het koninkrijk" predikten (Mattheüs 24:14) terwijl Paulus het "evangelie der genade Gods" predikte (Handelingen 20:24). Het evangelie van Paulus was de prediking van het kruis: dat Christus stierf voor onze zonden en opstond uit de dood (1 Korintiërs 15:1-4). Foutieve exegese komt vóór bij het citeren van Jezus 'instructies aan de Twaalf en de bewering dat zijn gebod door Paulus werd vervuld. Het 'evangelie van het koninkrijk' kan en zal niet door de kerk worden volbracht. Het "evangelie van het koninkrijk" zal hervat worden nadat God de Kerk, het lichaam van Christus, van de aarde verwijderd heeft (de Opname). Op dit moment heeft God (tijdelijk) het evangelie van het koninkrijk (en het nationale Israël) terzijde gesteld in het licht van Israëls verwerping van Petrus en de boodschap van de Twaalf dat Jezus de Messias was. Er zijn nog andere problemen met de exegese dat het evangelie aan de hele wereld is gepredikt, maar dit zal voldoende zijn.

(5)--Petrus en Jakobus (de halfbroer van Jezus) verschijnen in Handelingen 15. Dit was om één reden: om het geschil te beslechten dat Paulus met hen had over de vraag of Heidenen besneden moesten worden en de Wet van Mozes moesten gehoorzamen om gered te worden. Paulus won het dispuut, voornamelijk vanwege Petrus 'getuigenis betreffende zijn prediking tot de Heiden, Cornelius. In Gods voorzienigheid en voorkennis gaf Hij Petrus het visioen en de specifieke missie om naar Cornelius te gaan, zodat hij 14 jaar later (Handelingen 15:7) Paulus 'verdediging kon bevestigen!

Naschrift van de vertaler: Het evangelie van Paulus:

"1 Kor. 15:3-4: 3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor (lees hier: voor mijn zonden) voor onze zonden, naar de Schriften;

4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

“Rom. 4:25: *Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.*

Als u het voorgaande, eenvoudige evangelie, met geheel uw hart geloofd dan bent u behouden voor de eeuwigheid! Denk daar niet te gemakkelijk over. U moet erkennen dat u, zoals wij allen, een zondaar bent en dat u schuldig staat voor een heilig en rechtvaardig God. Als u van uzelf denkt niet een zondaar te zijn dan heeft het evangelie voor u geen nut; maar pas op wat God zegt in Rom. 3:23:

Want zij (het mensdom) hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;

--Als u sterft met geloof in dat evangelie, 1Kor.15:3-4, dan gaan geest en ziel naar de Heer. Bij de Opname van het Lichaam van Christus worden geest en ziel weer verenigd met het nieuwe lichaam.

--Als u in uw aardse leven het evangelie niet hebt geloofd dan bent u verloren en gaat u naar de hel.

Uw lichaam is het voertuig van geest en ziel. Als het lichaam sterft verlaten geest en ziel het lichaam en gaan dus naar de plaats waarvoor u in uw aardse leven hebt gekozen. Hemel of Hel. Nadat u bent gestorven is er niets meer te doen aan het feit waarvoor u tijdens uw aardse leven hebt gekozen. Denk daar eens diep over na nu het nog kan!

Op www.bedelingdergenade.nl kunt u vele artikelen vinden met betrekking tot de Bijbel.

Vragen en/of opmerkingen zijn welkom! Ik heb niet de illusie dat ik alle vragen kan beantwoorden, als ik het wel kan zal het antwoord altijd ondersteund worden vanuit de Bijbel, het Woord van God.